

Sygn. akt IV **Ka 971/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla (sprawozdawca)

SO Adam Sygit

Protokolant stażysta Mateusz Pokora

przy udziale Ewy Łączkowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 10 grudnia 2014 r.

sprawy **K. Ś. o. T. m. G. ur. (...) T.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. H. o. A. m. E. ur. (...) K.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 7 lipca 2014 roku - sygn. akt IV K 705/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. K. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 971/14

UZASADNIENIE

Niniejsze uzasadnienie wyroku, stosownie do treści przepisów art.art.: 423 § 2 i 457 § 2 k.p.k., sporządzono wyłącznie w odniesieniu do osoby oskarżonego K. Ś.

K. Ś. został oskarżony o to, że:

1. 28 stycznia 2009 r. w T. w placówce (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. (co do którego wyrok uprawomocnił się), ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank

S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że zawierając umowę o kartę kredytową nr KK (...) złożył nieprawdziwe zaświadczenie o zarobkach, stwierdzające, że jest zatrudniony w firmie (...) w T. przy ul. (...) z uposażeniem miesięcznym 1.618 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości nie był tam zatrudniony oraz wprowadził w błąd co do zamiaru spłaty debetu na karcie kredytowej, po czym spowodował powstanie debetu w wysokości 1.000 zł i nie spłacił go do chwili obecnej, działając na szkodę (...) Banku S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. 25 kwietnia 2009 r. w B. w placówce (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. H., ze z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.810,16 zł w ten sposób, że zawierając umowę pożyczki nr (...) złożył niezgodne z prawdą oświadczenie, że jest zatrudniony w firmie (...) w T. przy ul. (...) z uposażeniem miesięcznym 1.618 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości nie był tam zatrudniony oraz wprowadził w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki, po czym nie spłacił ani jednej raty pożyczki, działając na szkodę (...) Banku S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z 7 lipca 2014 r. (sygn. akt IV K 705/12) uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

Tymże wyrokiem uznano oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II., z tym ustaleniem, że doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłacenie mu kwoty 2.200 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to, na podstawie cyt. przepisu ustawy, wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych wymierzono mu karę łączną roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono solidarnie od obydwóch oskarżonych na rzecz (...) Banku S.A. we W. kwotę 1.000 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym im wspólnie w pkt. I. (i III.) wyroku, natomiast wobec osk. K. Ś. na rzecz tegoż banku kwotę 2.200 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym mu w punkcie II. wyroku.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych, a także odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez obrońcę oskarżonego.

Obrońca, powołując się na podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 22 k.p. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie przepisu art. 22 k.p. co doprowadziło do dokonania błędnej wykładni wskazanych przepisów i przyjęcia, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy w rzeczywistości łączył go ze współoskarżonym stosunek pracy, wobec czego nie doszło do zafalszowania zaświadczenia o zarobkach, a oskarżony w chwili zaciągnięcia zobowiązań miał możliwość i zamiar ich spłaty na rzecz pokrzywdzonego.

W konkluzji obrona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, względnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niniejsza apelacja jawiła się jako oczywiście bezzasadna, w rozumieniu treści przepisu art. 457 § 2 k.p.k., wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

W pierwszym rzędzie nie będzie od rzeczy skonstatować, że treść sformułowanego w niniejszym środku odwoławczym zarzutu apelacyjnego pozostaje w oczywistej opozycji do leżącej u jego podstaw argumentacji, co nader wydatnie utrudnia sądowi odwoławczemu rozpoznanie tejże apelacji, jako pochodzącej od podmiotu fachowego (por. art.art.: 433 § 1 i 2, 457 § 3 oraz 427 § 2 k.p.k.). Lektura całego owego dokumentu procesowego jednoznacznie bowiem wskazuje na to, że u podstaw zaskarżenia przedmiotowego wyroku leży teza obrony związana z tym, że sąd orzekający w sposób wadliwy, błędny ustalił w sprawie **okoliczności faktyczne**, a mianowicie a dotyczące tego, że oskarżony w inkryminowanym czasie nie pozostawał w stosunku zatrudnienia w firmie współoskarżonego - M. H.. Tymczasem dokonanie tego ustalenia w sposób prawidłowy – jak wywiedziono w apelacji - odbierałoby sądowi możliwość uznania, że osk. K. Ś. posłużył się nieprawdziwym w swej treści zaświadczeniem o zatrudnieniu.

Przypomnieć natomiast należałoby, że podniesiona w apelacji obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może być zatem przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter **samoistny**. W judykaturze i w piśmiennictwie słusznie podkreśla się bowiem, iż naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można tym samym mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem **błędnych ustaleń faktycznych** przyjętych za jego podstawę lub naruszeni przepisów procesowych (por. np. OSNKW 1974/12/233; OSNPG 1979/3/51; OSNPG 1981/8-9/103; OSNPG 1984/4/34).

Wadliwe zastosowanie (niezastosowanie prawa materialnego może przybierać postać uchybienia odnoszącego się do wadliwej oceny przestępności czynu (np. skazania oskarżonego, mimo, że przypisany mu czyn nie zawierał znamion przestępstwa czy też gdy ustawa określa, że sprawca nie popełnia przestępstwa, a z drugiej strony uniewinnienia oskarżonego, mimo, że zarzucany mu czyn wypełnia ustawowe znamiona przestępstwa), nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu (przy zastosowaniu niewadliwie ustalonego stanu faktycznego niewłaściwego przepisu), wadliwej wykładni danego przepisu (w szczególności zawierającego znamiona ocenne itp. (por. szerzej: St. Zabłocki [w:] Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego, Warszawa 1998, T. II, str. 457 i n).

Tymczasem, przywołane wyżej okoliczności żadną miarą **nie mieszczą się** pośród tych, jakie ustawodawca ukonstytuował treścią podstawy odwoławczej określonej w art. 438 pkt 1 k.p.k. Taki stan rzeczy, stosownie do treści cyt. wyżej przepisów ustawy, praktycznie zwalniałby sąd ad quem od dalszego odnoszenia się do powyższego zarzutu.

Niezależnie jednak od tej konstatacji natury formalno-procesowej, Sąd Okręgowy odniesie się również do argumentów zawartych w uzasadnieniu niniejszej apelacji. I tak:

W ocenie sądu odwoławczego postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone w sposób jak najbardziej **prawidłowy**, bez jakichkolwiek uchybień ze strony sądu pierwszej instancji. Ocena zebranych dowodów zaś została dokonana w sposób rzetelny i wszechstronny, zgodnie z wszelkimi wymogami i zasadami procesowymi. Sąd uwzględnił przy tym, stosownie do treści art. 4 k.p.k., zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając w żadnym stopniu zasady swobodnej ich oceny, chronionej treścią art. 7 k.p.k. Z zebranych dowodów wyprowadzono następnie **prawidłowe i logiczne** wnioski, a rozważania sądu meriti znalazły swe stosowne odzwierciedlenie w rzeczowych, logicznych, a w konsekwencji w pełni przekonujących wywodach zawartych w logicznym, rzeczowym i przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za ustalone i na czym opierał swoje ustalenia, a także dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wnioski wyprowadzone na podstawie poczynionych ustaleń są logiczne, zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd odwoławczy argumentację tamże zawartą **całkowicie podziela i się do niej odwołuje, wobec czego nie dostrzega potrzeby ponownego, szczegółowego przytaczania tych samych argumentów i okoliczności.**

Apelacja obrońcy tymczasem ma charakter wybitnie **polemiczny** i nie dostarcza jakichkolwiek rzeczowo brzmiących argumentów, które pozwalałyby na jej uwzględnienie.

Sąd Okręgowy ma oczywistą świadomość wszelkich tych uwarunkowań, które – w przypadku zaistnienia koniecznych po temu warunków - uprawniają, czy wręcz skłaniają do uznania, że określona osoba pozostaje w stosunku pracy, w rozumieniu treści przepisu art. 22 Kodeksu pracy. W realiach przedmiotowej sprawy problem polega jednak na tym, że dowody, które obrona przywołuje dla wykazania tej okoliczności, ze wszystkich tych powodów, które wyłuszczył Sąd Rejonowy, nie zasługiwały na przydanie im waloru wiarygodności, a wręcz dowody przeciwne w sposób **oczywisty i jednoznaczny** się temu sprzeciwiały.

Nie było zatem jakichkolwiek rzeczowo brzmiących argumentów, poddanych ocenie przez pryzmat tych reguł i zasad oceny dowodów, jakie statuowane są treścią przepisu art. 7 k.p.k., aby dać wiarę czy to treści wyjaśnień oskarżonego w tym względzie, czy też zeznaniom przywoływanego św. B. G. i to nie tylko dlatego, że oskarżony, stając pod powyższymi zarzutami, **przyznawał się** do nich (k. 20,98, 104; zresztą, **analogicznie** jak współoskarżony M. H. – k. 97-98; również w sądzie w sprawie II K 881/10 – k. 215, 258, 262, 265, 266), a następnie w sposób **sprzeczny** z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania próbował swe wyjaśnienia odwołać (k. 216).

W sprawie II K 881/10, z której rozliczne dowody przeprowadzono w toku niniejszego postępowania, **liczne osoby potwierdziły** okoliczność fikcyjnego zatrudnienia się u oskarżonego z analogicznych, jak w przypadku oskarżonego powodów, a sam M. H. konsekwentnie utrzymywał, że nigdy **nie prowadził** jakiejkolwiek działalności gospodarczej, a swą firmę zarejestrował dla uprawiania takiego właśnie **procederu**, uzyskując od osób, którym wystawiał analogiczne zaświadczenia, stosowne części uzyskiwanych przez te osoby kredytów! (por. także k. 58). Nie trzeba dodawać, że we wszystkich omawianych przypadkach **modus operandi** działania wszystkich sprawców było tożsame. W konsekwencji, w sposób oczywisty nie dziwi i to, że M. H. **nie zgłosił** także oskarżonego do ubezpieczenia w ZUS-ie (k. 40).

Już więc jedynie na marginesie nie będzie od rzeczy odnotować, że w apelacji, w oderwaniu od rzeczywistego stanu rzeczy, podniesiono także argumenty mające obalać zasadność uznania działania oskarżonego w warunkach przepisu art. 270 § 1 k.k. (s. 5)., podczas gdy przecież w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku przepis ów wyeliminowano z podstawy skazania sprawcy.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono po myśli § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym rozstrzygnięto stosownie do treści przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., uwzględniając obecną sytuację życiową i materialną oskarżonego.